

Sy-li spēwał,
Pilnje džélať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džélať
Wšédny dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžeńni w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpřatu 40 pj. dostacž.

1. njeđzela po šwjatej Trojizy.

1. Jana 4, 16 — 21.

Bóh je lubosć, a šchtóž w lubosći woštanje, tón woštanje w Bošy, a Bóh we nim.

Bóh je lubosć.

1. To je krašna wučba!
2. Móžne napominanje!

I. Šwjaty Jan wučzi naš najpředy lubosć pólnacž jako Bože bycže. Pšchetož hdyž šo něchtó prascha: Šhto je Bóh, tón prawy wěrný Bóh, kotrehož my šchěšczijenje šwojeho Boha mjenujemy, kiž je nam šwojeho jenicžkeho narodženeho Šsyna š wumóženju a šwojeho šwjateho Ducha š šwjecženju dat? dha šwjaty Jan w naškej epistoli wotmolwja: „Bóh je lubosć.“ Anješ Jesuř drje š wotštronjenju njeđuchowneje Božeje šlužby praji: „Bóh je Duch, a czi, kotřiz šo š njemu modla, dyrbja šo we Duchu a we prawdže š njemu modlicž.“ Tež šwjaty Jan š wotštronjenju šhodženja w cžěmnošczi šam wučzi: „To je to pšchipowjedanje, kotrež wot njeho šlyšcheli šmy a wam pšchipowjedamy, šo Bóh šwětko je, a šo žana cžěmnošć w nim njeje.“ Šaj š šatraščenju pšhecziwnych šteji (Šhebr. 12, 29) pišane: „Na šch Bóh je póžerazy w o heń.“ Ale hdyž je Bóh njeđuchownym jako Duch, šacžmithym jako šwětko, pšhecziwnym jako póžerazy woheń přědowany, dha š tym tola njeje wušamknjene, šo je Bóh šam na šebi, šam wot šebje lubosć, a šo je lubosć tať prawje Bože bycže. Tehodla, přjedy hacž bě tu žane štworjenje, přjedy hacž tu wšchitko běšče, je nam Bože

šadžerjenje jako lubosć šjewjene; pšchetož Boži Šsyn we šwojey wušchoměšchniřkej modlitwje taťle š šwojemu njebještemu Wótzej rěczi: „Ty šy mje lubowať, přjedy dnyžli šo šwěta šaloženje šta.“ Lubosć je potajkim Bože wěcžne bycže, Bože šadžerjenje a cžinjenje je wot wěcžnosće šem.

U dokeľž temu tať je, dha šwjaty Jan w naškej epistoli dale wučzi: „Šchtóž w lubosći woštanje, tón woštanje w Bošy a Bóh we nim.“ W lubosći woštacž rěka pať tu najpřodžy, w pólnacžu a wěrje Božeje lubosće woštacž, kať wšchaf šwjaty Jan pšched špocžatkem našcheje epistole tule lubosć jako Božu lubosć š nam wopiřuje, hdyž praji: „My šmy pólnali a wěrili tu lubosć, kotruž Bóh š nam ma.“ Potajkim w Božej lubosći móžemy jeno š tym woštacž, šo tule lubosć Božu š nam pólnawamy a do njeje wěrimy. To je našch prawy šwjast š Bohom. Boža lubosć š nam chže wot naš pólnata a wěrjena, šhonjena a wužiwana bycž. My dyrbimy šo jeje wutrobnje trošchtowacž a wješelicž; a nam dyrbi š njeje nutřna a dowěrna lubosć š Bohu narosć: to je Bože wotpohladanje, na to dže jeho lubosćiwa wola. Kať dolho Božu lubosć drje někať pólnawamy a wěrimy, ale šo jeje hišcže š wutrobu njetrošchtujemy a nješradujemy, ani š njeje twěrde dowěrjenje a wješelosć š Bohu nječerpamy, tať dolho je teť tuta lubosć jeno njeđospolna pola naš. Tehodla šwjaty Jan dale wučzi: „Na tym šo ta lubosć pola naš dokonja, šo bychmy my dowěrjenje měli na šudnym dnju; pšchetož kať wón je, tať teť my šmy na tutym šwěcže.“ Šaj, hdy by taťka lubosć Boža njebyła, šchtó mohł šo Božemu šudu hiñak bližicž hacž

ſ bojoscju, ſe ſtyſtom, ſ tſhepotanjom a ſe rzenjom? Ale nêtko je Bóh ſwêť tať lubowať, ſo je wón ſwojeho jeniczkeho narodzeneho Syna dať, ſo bychu wſchitzy, kiž do njeho wêrja, ſhubjeni njebyli, ale wêczne žiwjenje mêli. Nêtko Chryſtuſ ſ nam troſchtnje rêczy: „Schtôž do Syna wêri, tón njebudže ſudženy, ale je ſo wot ſmjercze ſ žiwjenju pſcheczſcheczal.“

Nêtko ſwjaty Duch ſ naſchim duchom ſwêdczi, „ſo ani ſmjercz, ani žiwjenje, ani jandžel, ani knjeſtowo, ani móz, ani nêtcziſche, ani pſchichodne, ani wyſſoſe, ani hluboſe, ani žane druhe ſtworjenje njemôže naſ dźelicz wot Božeje luboſcze, kotraž je w Chryſtuſu Jeſuſu, naſchim Knjeſu“. Tehodla ſmêmny domêrjenje mêcz, kaž nêtko w ſpominanju na ſudny džen, tať junu na ſudnym dnju ſamym; pſchetož hdyž jaťo wêrjazy ſcheczijenjo w Božej luboſczi woſtanjemy, dha ſmy bójſkeho waſchnja, a, kaž je Bóh luboſcz, tať tež my ſmy luboſcz na ſwêczje, roſdželeni wot dźeczi ſwêta. Tehodla ſo tež ſwjaty Jan dale tať ſkſchecz dawa: „Bojoſcz njeje w luboſczi, ale doſonjana luboſcz bojoſcz won wumjeta; pſchetož bojoſcz ma czwilu. Schtôž pak ſo boji, tón njeje doſonjany w luboſczi.“ Tale bojoſcz, kotraž ma czwilu a ludži ſe ſpominanjom na ſmjercz, ſud a ſatamanſtowo tyſchi a czwiluje, dofelž w Chryſtuſu nimaju, ſchtož wêrjazy we nim maju, mjenujzy wodawanje hrêchow, žiwjenje a ſbôžnoſcz. Tale czwilowaza bojoſcz ſo ſ wutrobny wêrjazy wumjeta, dofelž ſo do nich Boža luboſcz pſches ſwjateho Duchu wulowa. Schtôž ſo potajkim hiſchcze boji a czwilowazu bojoſcz we wutrobje noſny, njeje doſonjany w luboſczi, dofelž njeſteji w Božej luboſczi; hewať by pſches Božu luboſcz w Chryſtuſu ſamohť wſchu czwilowazu bojoſcz wumjetať a we ſebi jeno dźeczazej bojoſczi mêſtowo woſtajeť. O tať kraſne je ſwjateho Janowe ſłowo wo luboſczi!

Kať naſ to wuczſi luboſcz póſnacž jaťo prawe bycže naſcheho Boha a tať my bjeſ teje luboſcze njemohli žane ſjenoczenje ſ Bohom mêcz! A tať je nam tale luboſcz Boža jaťo ta móz roſjaſnjena, kotraž we ſwojim wopokaſanju ſamo domêrjenje na ſudnym dnju ſpožecjuje a czwilowazu bojoſcz wumjeta! O roſpominajmy tajku kraſnu wuczbu dale pſchi ſebi a pſchibjerajmy a roſczmy w póſnacžu a wužiwanju tuteje luboſcze.

II. Tuto napominanje najprjôdzy rêka: „Lubujmy jehow, dofelž wón naſ prjedy je lubowať.“ Haj, wón je naſ prjedy lubowať. Prjedy hačž bê ſwêť ſtworjeny, prjedy hačž bê tu žadny człowjek, kiž budžiſche Boha wo jehow luboſcz proſnycz mohť, je Bóh we ſwojej luboſczi wobſamknyť, człowjekow ſtworicž, kiž mohli jehow luboſcz wužiwacz. A njeje wón naſ prjedy lubowať? Prjedy hačž ſo hrêſchny pad ſta a wotpadnjene człowjeſtowo pod winu Božeho njepſcheczêlſtwa ſdychowafche, bê hižom wot wêcznoſcze w radže Božeje luboſcze hnadnje wobſamknjene, padnjene człowjeſtowo wumôž. O njeje Bóh naſ prjedy lubowať? Prjedy hačž tu žadny bêchmy, hižom pſched lêtſtotkami je Bóh ſ naſchemu ſbožu, ſ naſchej ſbôžnoſczi ſwojeho lubeho Syna do ſwêta póſkłať a ſa naſ do ſmjercze podať. O njeje Bóh naſ prjedy lubowať? O to je luboſcz pſche wſchu luboſcz! A ſ tej je Bóh naſ njehôdnnych człowjekow lubowať, prjedy hačž tu bêchmy, prjedy hačž ſwoje hrêſchne ſkaženje ſaczuchmy a móžachmy ſo ſ roſlamanej wutrobu ſ njemu wo hnadu wołacz.

Tež pohladajmy na kôd ſwojeho žiwjenja! Prjedy hačž ſo narodžichmy, je Bóh kaž ſ maczetnej luboſczi mêſto naſcheje kolebki wuſwolit a nam te dary a mozy, kotrež tudy trjebamy, darmo wotmêrit. Haj, njeje Bóh naſ prjedy lubowať? A jaťo hiſchcze w kolebzy ležachmy, je naſ hižom je ſwojej kraſnej ſchczeniſkej hnadu wobdarit. Haj, njeje Bóh naſ prjedy lubowať? —

Samjeť.

Bóh je luboſcz.

Njech Bohu klicza hłôſny,
Kiž žôrli wutroba;
Wſchaf wón, kiž ſwêty noſny,
Naſ ſchczedre jaſtara!
Drje dawa kwêtkam mrêwacz,
Eso kłonzam wužehlicž;
Sim da pak ſ nowa kczêwacz,
Je nochze ſahubicž.

Hdyž wicher knêhi knje
A mjerſnycz pocžina:
Bóh nahu ſemju kryje,
Schaf bêty wobleka;
Pod mjehkim krywom rjenje,
Kaž w klinje maczerki,
Spja cziche wotpocžnjenje
Wſchê kwêtki, trawicžki.

A je ſať pſchſchka meja,
Dha w mlôdnej kraſnoſczi
A nam ſ jaſnym wôczkom džeja
Wſchê trawki, rôžicžki;
A wſcho ſ nich tón hłôſ ſkſchki,
Kiž kliczi ſ wutrobje:
Schto horjo tebe tyſchi?
Bóh mjerſchny luboſcz je!

F.

Boža miłoſcz woſtanje.

Hôrki ſpadnu, hory twochnu,
Hdyž ſo jich czať pomnije;
Semine wſchê kraſny prochnu:
Boža miłoſcz woſtanje!

Hlej, tať rjenje kwêtki kczêja
Na kuzny a w ſahrodže!
Po czaťu wſchê wjadnycz ſmêja:
Boža miłoſcz woſtanje!

Tych tež, kiž cze lubo maju,
Kotrychž noſnych w wutrobje,
Sunu rowny pſchikrywaju:
Boža miłoſcz woſtanje!

Wſcho, ſchtož w ſwêczje poſticžuja:
Kjanoty, czeſcz, radoſcze
Minu ſo a ſwotemruja:
Boža miłoſcz woſtanje!

F.

Sakowidženje.

abo

čzerpjenja wjedru f Bohu.

(5. pokračowanje.)

Wróćmy ſo ſaſo f Selnicez Maruſchzy do Morawza.

Wona bu wot wuja Broniſcha luboſcziwoje pſchijata. Wón wěrjeſche jeje wobkrućenju njewinoſcze. Dokho njetrajeſche, bē ſo Maruſchka do burſtwa ſkožika a dželaſche w domje, ſahrodže a na polu taſ pilnje a ſpěſchnje, kaž pilna Martha w bibliji, runaſche ſo paſ w druhim wotpohladanju pobožnej Marji, kotraž huſto paſ w zyrkwi, paſ w czičkej komorzy f nohomaj Ebóžnika ſedžo ſkódkemu ewangeliju ſwoje wucho ſpožczi.

Wona namata paſ po někotrych létach pobožneho, ſprawneho a ſwěrneho mandželſkeho, hajńka Sažnika, kotryž jeje woſebnoſcze, jeje pokornoſcž a ſwěrnemu džekawoſcž wyſoko wažeſche, a kotryž f njej w jennym duchu jenicžke džęczo — dvě bēſchtej wumrjekej — w pobožnoſczi a czeſtnoſczi kublaſche. —

Sednu wjeczor po 8. hodžinach poča ſo rjeczaſnit we dworje hibacž a ſchczowkaſche něotre raſy. Maſdala wuſkryſcha hajńkowa ſchczowkanje pša, po krótkim wuhlada blyſchczž latarnjom. Tež wſchelake hkoſy rēcžachu pſched durjemi. S khwatom ſkoczi hajńkowa f durjam. Hižom pſchińdže jej Sažnik napſcheczimo, wo- pſchija a wokoſcha ju khwatnje a džeſche:

„Lubowana Maruſchka, ja pſchijewedu wopyt dweju hoſczow, wot kotrejuž paſ njewēm, hacž ſtaj žiwaj abo morwaj. Chzeſch ty wothladanje dweju w kněſy namakaneju ſchecziſkariow na ſo wſacž, dam ſmjernjenu do pſchipođlanſkeje ſtwy donjeſcž. Seli paſ nochzeſch, dyrbiu jeju do wſy donjeſcž dacž. Tola hižom twoja luboſcž mi praji, ſo chzeſch. Tudy maſch moju tſělbū, powiſń ju na prawe mēſtno, ja paſ chzu pomhazy wjeſnym pſchifaſacž, ſchto maju cžinicž!“

„Džaſ budž Bohu, ſo ſy dom. Sa ſym ſo wjele wo tebe ſtaraſa. R pomozy ſym ſwólniwa a hotowa. Koho ſy nje- ſbožowneho namataſ?“

„Khudže wobdraſczenu žónſtu a maſe holcžo — tola ja powjedam czi poſdžičho wſcho wobſchěrnje. Nětk dyrbi ſo na mēſcze pomoz podacž. Derje je, ſo mamy w póđlanſkej ſtwě dvě koži ſtejo. Wobſtaraſ něotre f horzej wodu napjelnjene bleſche, ſo ſo koža wuwohrjewaju, tola ledžbuj na to, ſo pſchehorze njeſku, kožo ſmē jeno ſrěnjio cžopke bycž. Seli namakanej do žiwjenja pſchijewem, dyrbitej hnydom do wuhřěteho koža!“

Dwaj ſylnaj mužej njebeſchtaſ na noſyđkach ſmjernjenu, na kotrejž bēchu pkaſcheže nakladli, a dwaj druhaj džěſchtaſ póđla. Pſchi tym hlubokim kněſy njebē dalehóđ khwatnje ſchoł. Schyrijo noſcherjo, bližiči ſuſodža hajńka, dyrbjachu huſto wotpočzowacž a ſo wotmēnjecž. Noſyđka ſtajiču ſahodnje pſched durjemi dele. Potom nanoſyču f khwatkom mužojo wulku hromadu kněha dó iſtwy, do kotrejž dyrbjachu ſmjernjenu pſchijewem. Hajńk ſwróći něotre kawk na ſchpundowanje, taſ ſo wobmjewany rum naſta, do kotrehož kněh naſhpachu. Ma njón položiču žonu a džęczo a ſakryču wobeju ſe kněhom, jeno nóſ a hubje wotſachu nje- ſaſhpanej. Něhdže hodžinu bēſchtej taſ ležaſej, dha pſchijewem lēkaſ a ſpóſna wſcho ſa dobre, ſchtož bēſche ſo hacž dotal ſtało, pſchifaſa tež hiſchcže wjazy kněha na njeju naſhpacž. Sa poſ hodžiny poſaſowacſche ſo ſaſo žiwjenje w holcžy. Hnydom pſchifaſa lēkaſ, ſo byču holzu derje wutřeli, ju do koža položili a prawje f wól- mjany mi lapami rhybowali. Wón ſam džeržeſche jej něotry króč bleſchtu ſe ſalmiakowym ſpirituſkom pod nóſ. Pſches to ſo pſchezo wjazy wopokaſmow žiwjenja widžecž dachu. Ma pſchifaſnju lēkarja nawari hajńkowa ſylny cžorny khoſej. Dyr a dyr kinyču jej

kžizu khoſeja do rta, pſches cžož ſo mozy jeje žiwjenja pſchezo bóle powyſchichu a napoſledku tež ſo roſom namata.

„Sa ſym taſ hlódna, macži, hdže ſy ty? Hdže ſym ja!“ —

„Směrom, ſměrom, džęczo“, wotmolwi lēkaſ, „ty ſy pola dobrých ludži a macžeſka njeje daloko.“

Džęczo doſta ſchalku dobreje mjaſoweje juſchki, kotruž bē hajńkowa krótko prjedy na cžopke ſtajiča. S khwatom wona tu- ſamu wuſřěba, ſapadny potom ſaſo do hlubokeho, ale czičeho ſpanja. Bóſy poča ſo počicž, a taſ bē žyle ſe ſmjertneje nuſy wutorhjena.

Taſ rucže njeporađi paſ ſo prózowanju lēkarja, hajńka, hajń- koweje a něotrym ſuſodžinam — mužojo bēchu woteſchli — pſchi ſmjernjenu žonje. Dokho ſdaſche ſo jich prózowanje žyle podarmo. Napoſledku paſ widžachu hibanje, a žiwjenje pſchijewem do njeje. Žyła nóž ſańdže, prjedy hacž móžeſche ſo prajicž, ſo woprawdže wožiwi a žiwa wotſanje.

Sněh bu wunoſcheny a wó iſtwe hajńkowa ſatepi. Tež dyrbiſche pſchezo taſ wjele pſchipočzowacž, ſo cžopkota ſtwy jenajke gradny wobkhowa.

Saſo bē žona f žiwjenju pſchijewem, bē ſa nju najnuſniſche: ſpar abo wotpočzink a pót. Me wobaj wotſaſchtaſ prjecžla.

Khuda žona popadowacſche wjele raſ ſa wutrobu, a ſy kaſchel ju cžasto jara cžwilowacſche. Saſchawowata ſyma, porſkanje, krótki dyh, haj ſaduſchenje a ſylnje ſahorjenje poſaſowacſche ſo jara ſylnje; taſ ſo bēſche pſczowe ſahorjenje woprawdže pſchijewem.

Lēkaſ ſapocža tutej khoroczi napſcheczimo džekacž a da khoraj najprjódzy maſy pólberk, kotryž ſe ſwojeje dyſſacžneje lēkaſnje abo haptyki wſa, kotruž wón ſtajnje pſchi ſebi noſcheſche, a w kotrejž ſo pſches 50 tych najnuſniſchich lēkaſſich ſrědkow namakachu.

Hajńk wupraji ſwoje ſpodžiwanje na tym, ſo lēkaſ nochzyſche tutej khoraj žiku rubacž, ſchtož bu tola hewaſ pſchi tutej khoroczi ſa dobre khwalene a f wjeſcha nałożowane.

„Luby pſcheczelo, chžyl ja tutej žonje pſchi jeje hewaſchej cžělnaj ſkaboſczi žiku rubacž a jej krej wotewſacž, to by wopraw- džite mordaſtowo było. Mutſpjelnjenje křwē by jej nuſniſche było. Njeměrna ſahorjena krej dyrbi ſo pſches hinaſche ſrědk ſměrowacž. Sa ſym homóopathiſki lēkaſ a njepuſchczam f khorcho žyle ženje krej.“

Wot hodžiny f hodžiny paſ powyſchi ſo ſahorjenje, a to taſ jara, ſo wona žyle bēdnje rēcžeſche.

„Božedla — lubowany nano, cžataſ, ja njecham — njeſčelaj — njeſtocž do wody — hlaj tajku wulku rhybu — Gańka, wucžer ju prjecž, wona hewaſ twojeho nana ſežerje — džęczo, wodžej ſo — ja njemóžu, Wjelkowa cže bicž njeſmē — cžorna Hana je poſleſchcžo ſchowaka a my dyrbimy ſymu mrēcž — wſmicže mi pjenjeſy prjecž, wone mje na wutrobje pala — Maruſchka, pój ſaſo f nam — njeſatamaj mje — wumož moje džęczo — nětko, o Božo — wono pada, Božo w njebeſchach, pomhaj jemu — mój ſym je morwy — morwy, ja dyrbiu f njemu, njedžeržcže mje, ja dyrbiu, dyrbiu.“ —

Nadobo poſhže ſo wona we kožu a poſaſowacſche do rózka ſtwy, do kotrehož proſcže hladaſche. Potom poſaſowacſche f porſtom na ſemju, hdžež bē wotnoſcheny kněh mokry blaſ ſawoſtajič, a wokaſche potom f wótrym ſchikom:

„Tudy leži mój ſym we ſwojej křwi, morwy — morwy je — a ja ſym w jaſtwe — a njemóžu f njemu.“ — Potom kama- ſche wona ruzy a ſo f lēkarjej wobrocziſchti džeſche:

„Puſchcžcže mje won, ja dam wam džekacž tyſaz tolerjom.“
Břeni džek noweho léta wotſa pſchezo we wulkim njeměre. Paſ ſandželi wóczy f njeměrnemu drěmanju, paſ wotuczi ſe ſylnym hawtowanjom, pkaſche a proſchcſche žakoſtnje a ſrudnje.

Lékar wopušćići na něotre hodžiny hajńkowy dom; pschińdže pak potom wróćo, so by khorosć wobkedžbował a hajńkej a hajńkoweje k radže a k pomocy był.

Někotři tych mužow, kotřiž běchu džen předy pomhali, pschińdžechu, so bychu so woprašeli, kak s tej žonu steji. Sako jedyn s tychkamych klyšesche, kak bčudnje žona rěči, mēnjese, so dyrbyja jej lód na hłowu kascz. Tola hajńk njetwochny wot teho, sčtož bě jemu lékar pschitasať, haczrunje njeběsche we wschitkim jeho mēnjenja a s nim pschesjene. Žikurubanje a lód na hłowu sčasche so tež jemu to najsprawnishe bycz, haj wón mējesche to sa jenicžke hrědky, psches kotrež móžese so khora pschi žiwjenju sdžeržecz.

Mała Sahrodnikež Hanžka — pschetoz wona to běsche — bě žyle czika a czerstwa. Wona hrajesche wó jstwie s lubosnej džowcziczkú hajńka a pschistupi husto k kóžu jara khoraje maczerje. Husto so k njej pokhili a wokolcha ju na palatej hubje a saczerwjenjene liza. Husto rěčese w němej modlitwe se swojim njebieskim Wótzom a proschesche wo wotkhorjenje lubowaneje maczerki. Wóh luby Knjes pohlada hnadnje na tuto džecz, wuklyšcha nutrnu modlitwu a pomhasche jej.

Na wječor dosta khora nějakú drobnu wumpjeru, nós poča jej krawicž a potom wudyri klyny pót. Sako bě pót khwilu wudyrik, namala so spanje a wona poča drēmacz a spasche potom wjele hodžinow pospochi.

„Njepschida-li so ničto druge, je, džak budž Bohu, smjertny strach nimo. Najwyschshi lékar je swoje najlépsche lékarstwa, wuklyšewjaze a pokhlynjaze spanje a krašny pót, póskat, a psches tešame wona wotkhorí. Pak budžecz dyrbjecz wy, luby Knjes hajńko, chzeczeli wasch krašny skut woprawdže kónowacz, tutu žonu hiščeže tójščto njeđzelow, haj knadz měšazow, w domje wobkhowacz. Kaž hym wot jeje holczki klyšchať, je ta wboha žona hižom dołho czerpjaža byla a jeje pluzza njejsu najlépsche byle. Khód na patoržizu a to pschewulke pschemartrowanje bě sa nju pschewjele. Dženša budže najšteršcho žyłu nóz spacž. Něchtó budže pschi njej wostacz dyrbjecz, so so njewotkryje. Sa chzu sa nju hiščeže jedyn pólvrt do wody rosmuczicž, wot kotrehož móžecz jeje kóžu 4. abo 5. hodžinu kžizu dacž. Wschitko druge wy a wascha knjeni snajecz. Sa halle jutje popođnju sašo pschińdu, khiba so by so khorosć pohóršchika, sčtož chzyl Wóh wotwobročicž. By-li so to staťo, póščelcže hnydom po mnje.“

Sa něotre njeđzele bě ta žona žyle strowa, jeno klaboscz sawosta we jeje stawach, kotraž pak so džen wote dnja bóle šubi, tak so poča na dalehicže do Brěšowza myšlicž a husto wo tym rěčese. Sažnikyž pak njeswolichu do teho. Mała Khatka mējesche Hanžku tak lubo, so chzysche stajnje jeno pola njeje bycz, a bě počna njemera, hdyž wona druhdy sčtwórcž hodžiny dlēje w schuli wosta. Tež „czetu“ — tak mjenowasche Khatka Sahrodnikowu — lubowasche wona jara a wopokasowasche jej wulku pschiwibšiwoscz, dokeľ jej a Hanžy pschezo něščto rjane powjedasche. Sahrodnikowa wschelake wostaranja w domje na so wa, a to njebe pschi woczehnjenu mašeje Khatki hjes wužitka. Tehodla njejedžishe wona swój khlēb pola Sažnikyž s hrēchom, kaž husto mēnjese.

W Brěšowzu njemējesche tež šama swój khlēb a dyrbiesche wot hnadny pscheczestwa žywa bycz, haj wona tež njewjedžishe, hacž budže jej rady daty. Tudy pak běsche hižom tak wjele wopokasmow lubosče a dobrocziwosče dostaťa, so móžese šawnje widžecz, so njeje wobczěžna.

Hdyž pak bě Sahrodnikowa šama, pscheczēzechu jej wschelake myšle hłowu a wutrobu. Srudna složi hłowu na ruku a jeje woczí napjelnjeschtej so se klyšami. W tajkich wotomiknjenjach šaby wona wschitko wokoľo šebje a njewješesche so nad tym, so

wschēdnje jeje strowoscz pschibjerasche. A takama bu woprawdže džen wote dnja lépscha, haj šamo jeina přjedawšcha khoroscz pluzow so šubi, a jako nalēcžo we swojej najrješishej psche pschińdže, móžese Sahrodnikowa w šahrodže, na polach a na kufach šobu pomhacz, jako by předy nihdy khora njebyła. Hdyž mējesche tak prawje nusuje a mała Khatka wokoľo njeje škatasche so stajnje wo to abo tamne praschejo, šaby swoju smutškownu šrudžbu.

(Pschińodnje dale.)

Njebieski Wóczez.

S njebia wuklyšeho,
S raja wēcznosče
Woko Najwyschšeho
Na naš šladuje.

Próstwy nasche klyšchi
Wóh tam džen a nóz;
S wótznym schitom pschi
Nasch pucz jeho mōž.

S mišosczu nam dawa
Wschēdnu potrebu;
Pomhacz njesastawa
W nush, we horju.

Prajče ludžom wschudže:
W njeju Wóczez je,
Kž naš njesabudže
W swojej dobroczje!

F.

Wschelake s bliska a s daloka.

* Čezki je nětko čaš a čezka běsche nam wutroba, hdyž w šańđžnym tydženju njebo so njechasche wujasnicž, so bychmy šyno, kotrež k pizowanju škotu nusnišcho hacž hdy předy trjebamy, domoj khowali. Tola njespušćžmy nadžiju. Wóh je nam sašo rješishe dny wobradžik. A hdyž tež budža blišsche njeđzele nam hiščeže wschelake čezkoty w hospodarskim žiwjenju pschinjescz, da-li nam Wóh, dobre žně, wo kotrež chzemy jeho s nutrnej wutrobu prokycz, potom je tež najczěžischi čaš nimo a nješnicžomny wotpohlad naschich njepscheczelow, naš wukłódnicž, je šnicženy. Tež s tym móžemy so trošchtowacz, so tež naschi njepscheczeljio pod hospodarskej nusu a pod drohotu czerpja. Pschezo sašo šebi prajimy: W domerjenju k Bohu wutrajmy a pschētrajmy!

* Šerbske šarske měštno w Šetlicach je so wupišalo. Doleľ je wjetšchi džel Šetlicžanskeje wošady němški, njeje so samolwjenje šerbskich duchownych žadaťo. By pak tola dobre bylo, hdy by sašo Šetlicžanska šara šerbskeho šararja dostaťa. Duž so nadžijmy, so so tam tež šerbszy duchowni samolwja. Šerbski šarať je duschowpastyr tak derje sa šēmzow, kaž tež sa Šerbow.

* W šhromadžisnje „Towarštna Pomocy sa šudowaznych Šerbow“ je so pscheczžo wuprajiko, so chzyl tež žyckwinské pokladnižy towarštno podpjeracz, kotrež so sa to šara, so móhli tež khdžki šerbszy mčodženzajo šudowacz a potom jako šerbszy duchowni w naschich wošadach škutkowacz.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čiščer a nakladnik: M. Smoleť.